A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2022. január 20.*

„Fellebbezés – Intézményi jog – Polgári kezdeményezés – 211/2011/EU rendelet – A 4. cikk (2) bekezdésének b) pontja – Valamely polgári kezdeményezésre irányuló javaslat nyilvántartásba vétele – Azon feltétel, hogy e javaslat nem eshet nyilvánvalóan az Európai Bizottság azon hatáskörén kívül, hogy a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot nyújtson be – (EU) 2017/652 határozat – »Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe« polgári kezdeményezés – Részleges nyilvántartásba vétel – Az EUSZ 5. cikk (2) bekezdése – Hatáskör-átruházás elve – EUMSZ 296. cikk – Indokolási kötelezettség – A kontradiktórius eljárás elve”

A C-899/19. P. sz. ügyben,

Románia (képviselik: E. Gane, L. Lițu, M. Chicu és L.-E. Baţagoi, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2019. december 4-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: I. Martínez del Peral, H. Stancu és H. Krämer, később: I. Martínez del Peral és H. Stancu, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

Magyarország (képviselik: Fehér M. Z. és Szíjjártó K., meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Jürimäe, a harmadik tanács elnöke, a negyedik tanács elnökeként eljárva, S. Rodin (előadó) és N. Piçarra bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

* Az eljárás nyelve: román.

tekintettel az írásbeli szakaszra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Románia fellebbezésével az Európai Unió Törvényszéke 2019. szeptember 24-i Románia kontra Bizottság ítélet (T-391/17, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2019:672) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel a Törvényszék elutasította a fellebbezőnek a „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe” elnevezésű európai polgári kezdeményezésre irányuló javaslatról szóló 2017. március 29-i (EU) 2017/652 bizottsági határozat (HL 2017. L 92., 100. o.; a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítésére irányuló keresetét.

Jogi háttér

2 A polgári kezdeményezésről szóló, 2011. február 16-i 211/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2011. L 65., 1. o.; helyesbítés: HL 2012. L 94., 49. o.) (1), (2), (4) és (10) preambulumbekezdésében kimondja:

„(1) Az [EU]-Szerződés megerősíti az [európai] uniós polgárság intézményét, és tovább fokozza az Unió demokratikus működését többek között azáltal, hogy kimondja, minden polgárnak joga van ahhoz, hogy részt vegyen az Unió demokratikus életében az európai polgári kezdeményezés révén. Ez az eljárás lehetővé teszi a polgárok számára, hogy közvetlenül forduljanak a Bizottsághoz olyan kéréssel, amelyben a Szerződések végrehajtása céljából uniós jogi aktusra irányuló javaslat beterjesztésére hívják fel a Bizottságot, hasonlóan az [EUMSZ 225. cikk] értelmében az Európai Parlament számára, valamint az [EUMSZ 241. cikk] értelmében a[z Európai Unió Tanácsa] számára biztosított joghoz.

(2) A polgári kezdeményezésre alkalmazandó eljárásoknak és feltételeknek világosnak, egyszerűnek, felhasználóbarátnak és a polgári kezdeményezés jellegével arányosnak kell lenniük annak érdekében, hogy bátorítsák a polgárok részvételét és elérhetőbbé tegyék az Uniót. Továbbá észszerű egyensúlyt kell teremteniük a jogok és kötelezettségek között.

[…]

(4) A Bizottságnak kérésre tájékoztatnia kell a polgárokat és nem hivatalos formában tanácsot kell adnia számukra a polgári kezdeményezésekkel kapcsolatban, különösen a nyilvántartásba vételi kritériumokat illetően.

[…]

(10) A javasolt polgári kezdeményezések koherenciájának és átláthatóságának biztosítása, és annak elkerülése érdekében, hogy olyan javasolt polgári kezdeményezéshez gyűjtsenek aláírásokat, amely ezen rendeletben foglalt feltételeknek nem felel meg, a kezdeményezéseket a Bizottság által rendelkezésre bocsátott honlapon, a szükséges számú támogató nyilatkozat polgároktól történő összegyűjtését megelőzően nyilvántartásba kell

venni. Az e rendeletben foglalt feltételeknek megfelelő valamennyi javasolt polgári kezdeményezést a Bizottságnak kell nyilvántartásba vennie. A nyilvántartásba vétel tekintetében a Bizottságnak a megfelelő ügyintézés általános elvei szerint kell eljárnia.”

3 A 211/2011 rendelet 1. cikke kimondja:

„Ez a rendelet a polgári kezdeményezésre alkalmazandó eljárásokat és feltételeket állapítja meg az [EUSZ 11.] és [EUMSZ 24. cikkben] meghatározottak szerint.”

4 E rendelet 2. cikke értelmében:

„E rendelet alkalmazásában:

1. »polgári kezdeményezés«: az e rendeletnek megfelelően a Bizottsághoz benyújtott kezdeményezés, amelyben felkérik a Bizottságot, hogy hatáskörén belül terjesszen elő megfelelő javaslatot azokban az ügyekben, amelyekben a polgárok megítélése szerint a Szerződések végrehajtása céljából uniós jogi aktusra van szükség, és amelyet a tagállamok legalább egynegyedéből származó, egymillió jogosult aláíró támogat;

[…]

3. »szervezők«: a polgári kezdeményezés előkészítéséért és a Bizottsághoz való benyújtásáért felelős, polgári bizottságot létrehozó természetes személyek.”

5 Az említett rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdése előírja:

„(1) A javasolt polgári kezdeményezés aláíróitól származó támogató nyilatkozatok összegyűjtésének megkezdését megelőzően a szervezőknek a II. mellékletben meghatározott információk rendelkezésre bocsátása révén nyilvántartásba kell vetetniük a polgári kezdeményezést a Bizottsággal, különös tekintettel a javasolt polgári kezdeményezés tárgyára és céljaira.

Az információkat az Unió valamely hivatalos nyelveinek egyikén kell eljuttatni a Bizottsághoz, a Bizottság által erre a célra rendelkezésre bocsátott online nyilvántartás (»a nyilvántartás«) segítségével.

A szervezők a nyilvántartás számára és adott esetben a honlapjukon rendszeresen naprakész információt nyújtanak a javasolt polgári kezdeményezés támogatási és finanszírozási forrásairól.

A (2) bekezdésnek megfelelő nyilvántartásba vétel visszaigazolását követően a szervezőknek módjukban áll a javasolt polgári kezdeményezést az Unió más hivatalos nyelvein is nyilvántartásba vetetni. A javasolt polgári kezdeményezés lefordítása az Unió más hivatalos nyelveire a szervezők feladata.

A Bizottság létrehoz egy kapcsolattartó pontot, amelynek feladata a tájékoztatás és segítségnyújtás.

(2) A Bizottság a II. mellékletben foglalt információk kézhezvételétől számított két hónapon belül a javasolt polgári kezdeményezést egyedi nyilvántartási szám alatt nyilvántartásba veszi, és erről visszaigazolást küld a szervezőknek az alábbi feltételek teljesülése esetén:

[…]

b) a javasolt polgári kezdeményezés nem esik nyilvánvalóan a Bizottság azon hatáskörén kívül, hogy a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot nyújtson be;

[…]

(3) A Bizottság visszautasítja a nyilvántartásba vételt, ha a (2) bekezdésben meghatározott feltételek nem teljesülnek.

A javasolt polgári kezdeményezés nyilvántartásba vételének elutasítása esetén a Bizottság tájékoztatja a szervezőket az elutasítás okairól, valamint a rendelkezésükre álló valamennyi lehetséges peres és peren kívüli jogorvoslatról.”

Az eljárás előzményei és a vitatott határozat

6 A jogvita előzményei a megtámadott ítélet alapján a következőképpen foglalhatók össze.

7 2013. július 15-én a Bürgerausschuss für die Bürgerinitiative „Minority SafePack – One million signatures for diversity in Europe” (a „Minority SafePack – One million signatures for diversity in Europe” polgári kezdeményezés céljából létrejött polgári bizottság) benyújtotta a Bizottsághoz a „Minority SafePack – One million signatures for diversity in Europe” elnevezésű európai polgári kezdeményezésre (a továbbiakban: EPK) irányuló javaslatot (a továbbiakban: szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat).

8 2013. szeptember 13-i C(2013) 5969 final határozatával a Bizottság visszautasította a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat nyilvántartásba vétele iránti kérelmet azzal az indokkal, hogy az nyilvánvalóan kívül esik a Bizottság azon hatáskörén, hogy a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot nyújtson be.

9 A Törvényszék, amely előtt a „Minority SafePack – One million signatures for diversity in Europe” polgári kezdeményezés céljából létrejött polgári bizottság eljárást indított, 2017. február 3-i Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe kontra Bizottság (T-646/13, EU:T:2017:59) ítéletével megsemmisítette a C(2013) 5969 final határozatot, arra hivatkozva, hogy a Bizottság nem tett eleget indokolási kötelezettségének.

10 2017. március 29-én a Bizottság elfogadta a vitatott határozatot, amellyel a szóban forgó európai polgári kezdeményezésre irányuló javaslatot nyilvántartásba vette.

11 E határozat (2) preambulumbekezdése a következőképpen írja le a szóban forgó európai polgári kezdeményezésre irányuló javaslat tárgyát:

„Fölkérjük az [Uniót]: növelje a nemzeti és nyelvi kisebbségekhez tartozó személyek védelmét, és támogassa az Unió kulturális és nyelvi sokszínűségét”.

12 Az említett határozat (3) preambulumbekezdése a következőképpen határozza meg a szóban forgó európai polgári kezdeményezésre irányuló javaslat célkitűzéseit:

„Fölkérjük az [Uniót], hogy fogadjon el a nemzeti és nyelvi kisebbségekhez tartozó személyek védelmét növelő, és az Unió kulturális és nyelvi sokféleségét erősítő jogi aktusokat. Ezeknek [az aktusoknak] intézkedéseket kellene tartalmazniuk a regionális és kisebbségi nyelvek, művelődés és oktatás, regionális politika, közképviselet, egyenlőség, audiovizuális és egyéb médiatartalom, valamint regionális (állami) támogatás szakpolitikák területén.”

13 Ugyanezen határozat (4) preambulumbekezdése kimondja, hogy a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat melléklete tizenegy olyan konkrét uniós jogi aktust említ meg, amelynek Bizottság általi előterjesztése a javasolt polgári kezdeményezés tulajdonképpeni célja.

14 A vitatott határozat (6)–(9) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság ezen uniós jogi aktusok közül kilenc tekintetében nyilvántartásba vette a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslatot azzal az indokkal, hogy előterjesztésük nem esik nyilvánvalóan kívül azon hatáskörén, amely lehetővé teszi számára, hogy a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot nyújtson be a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében. Ezzel szemben azon két másik uniós jogi aktust illetően, amelyekre a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat hivatkozik, a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy ezen javaslat nyilvánvalóan kívül esik az e rendelkezés értelmében vett hatáskörén.

15 E határozat 1. cikke (2) bekezdésében a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslatban említett kilenc olyan jogi aktusra vonatkozó javaslatot sorol fel, amelyekre támogatási nyilatkozatok gyűjthetők.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

16 A Törvényszék Hivatalához 2017. június 28-án benyújtott keresetlevelével Románia a keresetet indított a vitatott határozat megsemmisítése iránt.

17 Keresete alátámasztásaként Románia két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt az EUSZ 5. cikk (2) bekezdésének és a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdése b) pontjának megsértésére, a másodikat pedig az EUMSZ 296. cikk második bekezdésének megsértésére alapítja.

18 A megtámadott ítéletben a Törvényszék egyrészt úgy ítélte meg, hogy a Bizottság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a nyilvántartásba vétel szakaszában úgy ítélte meg, hogy a vitatott határozat 1. cikkének (2) bekezdésében említett jogi aktusokra irányuló javaslatok nem esnek nyilvánvalóan kívül azon hatáskörén, amely lehetővé teszi számára, hogy a Szerződések végrehajtásához jogi aktusra irányuló javaslatot nyújtson be. Másrészt úgy ítélte meg, hogy a Bizottság a vitatott határozatban a jogilag megkövetelt módon ismertette a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat részleges nyilvántartásba vételének alapjául szolgáló indokokat.

19 Következésképpen a Törvényszék a keresetet mint megalapozatlant elutasította, anélkül hogy a Románia által benyújtott kereset elfogadhatóságáról határozott volna.

A felek kérelmei

20 Románia azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– másodlagosan helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé; valamint

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

21 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és Romániát kötelezze a költségek viselésére.

22 Magyarország azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést.

A fellebbezésről

23 Fellebbezésének alátámasztására Románia három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első a Szerződések uniós hatáskörökre vonatkozó rendelkezéseinek megsértésén, a második az EUMSZ 296. cikk második bekezdésének megsértésén, a harmadik pedig a Törvényszék által az eljárás szóbeli szakaszában elkövetett eljárási szabálytalanságokon alapul.

A Szerződések uniós hatáskörökre vonatkozó rendelkezéseinek megsértésére alapított, első jogalapról

A felek érvei

24 Első jogalapjával Románia lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy tévesen alkalmazta a jogot a Szerződések uniós hatáskörökre vonatkozó rendelkezéseinek értelmezése során annak megállapításával, hogy a Bizottság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában foglalt feltétel a jelen ügyben teljesült.

25 Elsősorban Románia vitatja a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 47. pontjában kifejtett azon megállapítását, amely szerint a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat mind a nemzeti és nyelvi kisebbségekhez tartozó személyek jogai tiszteletben tartásának biztosítására, mind az Unión belüli kulturális és nyelvi sokszínűség támogatására irányul. E tagállam ezzel szemben úgy véli, hogy e javaslat fő célja a nemzeti és nyelvi kisebbségekhez tartozó személyek jogainak védelme, és az Unió e tekintetben nem rendelkezik hatáskörrel. E tekintetben az első fokon benyújtott keresetlevele 59–63. pontjára utal.

26 Másodsorban Románia arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 51–56. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor az EUSZ 2. cikkben meghatározott uniós értékeket az Unió hatáskörébe tartozó konkrét tevékenységgel vagy célkitűzéssel tette egyenlővé, ami azzal a következménnyel jár, hogy a Bizottság jogosult olyan különös jogi aktusokat benyújtani, amelyek elsődleges célja a nemzeti és nyelvi kisebbségekhez tartozó személyek jogainak védelme, valamint az Unió nyelvi és nyelvi sokszínűségének támogatása.

27 Ezáltal a Törvényszék megsértette egyrészt az EUSZ 5. cikk (2) bekezdésében kimondott hatáskör-átruházás elvét, másrészt pedig a Bíróság ítélkezési gyakorlata által az uniós jogi aktus elfogadásához megfelelő jogalap meghatározására vonatkozóan rögzített elveket.

28 Először is, ami a hatáskör-átruházás elvének megsértését illeti, Románia bemutatja azt az összetett rendszert, amelyet a Szerződések az Unió hatásköreinek gyakorlása érdekében hoztak létre, amint az az EUSZ 5. cikk (2) bekezdéséből és az EUMSZ 2. cikk (6) bekezdéséből kitűnik. Így ezen elv értelmében az Unió csak akkor jár el, ha teljesülnek bizonyos feltételek, többek között az a feltétel, hogy a szóban forgó ügynek az EUMSZ 3–6. cikkben említett uniós hatáskörök valamelyikébe, valamint a Szerződések által az egyes hatáskörökre vonatkozóan meghatározott célkitűzések keretébe kell illeszkednie.

29 Nyilvánvaló azonban, hogy az EUSZ 2. cikkben meghatározott uniós értékek nem szerepelnek a Szerződéseknek az Unió hatásköreire vonatkozó fejezeteiben, és semmilyen szerepet nem játszanak az Unió konkrét célkitűzéseinek és tevékenységeinek értékelésében. Románia szerint az uniós jogi aktusokra vonatkozó javaslatok összefüggésében ezen értékek csupán viszonyítási pontot jelentenek, és nem keverhetők össze az Unió hatásköreivel vagy konkrét célkitűzéseivel. E megállapítást megerősíti a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdése b) pontjának szövege, amely különbséget tesz a Bizottságnak az EPK-ra irányuló javaslatok nyilvántartásba vétele céljából elvégzendő értékelését illetően egyrészt a hatáskörök és a célkitűzések, másrészt pedig az értékek között.

30 Ebből következik, hogy a Törvényszék visszaélt az elsődleges uniós jog által előírt hatáskör-átruházási rendszerrel azáltal, hogy az uniós értékeket általános jelleggel az Unió konkrét célkitűzéseivel tette egyenlővé oly módon, hogy a Bizottság jogosult legyen olyan különös jogi aktusokra vonatkozó javaslatok benyújtására amelyek arra irányulnak, hogy kiegészítsék az Unió fellépését az EUSZ 2. cikkben kimondott értékek tiszteletben tartásának biztosítása céljából. Márpedig Románia szerint e célból legalábbis szükséges, hogy az Unió különböző célkitűzéseire és tevékenységeire vonatkozó szabályok kifejezetten az uniós értékekre vonatkozzanak. A jelen ügyben nem ez a helyzet, mivel a kisebbségekhez tartozó személyek jogainak tiszteletben tartását a Szerződések egyetlen, az Unió hatásköreire, politikáira, célkitűzéseire és tevékenységeire vonatkozó rendelkezése sem említi.

31 A Törvényszék elemzése *de jure* kiterjeszti az Unió hatásköreit azáltal, hogy azok tárgyát és célját az uniós értékekre való hivatkozással módosítja.

32 Egyébiránt ezen elemzés sérti a 211/2011 rendeletnek a Bíróság által értelmezett 4. cikke (2) bekezdésének b) pontját. A 2019. március 7-i Izsák és Dabis kontra Bizottság ítélet (C-420/16 P, EU:C:2019:177) 61. és 62. pontjából ugyanis az következik, hogy a Bizottságnak az e rendelkezésben előírt nyilvántartásba vételi feltétel tiszteletben tartásának értékelése céljából annak megvizsgálására kell szorítkoznia, hogy objektív szempontból az absztrakt szinten tervezett intézkedéseket el lehet-e fogadni a Szerződések alapján.

33 Másodszor, ami a valamely uniós jogi aktus elfogadásához megfelelő jogalap meghatározását szabályozó, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következő elvek megsértését illeti, Románia arra hivatkozik, hogy e meghatározás alkotmányos jellegű jelentőséggel bír. E tekintetben különösen szükséges közvetlen kapcsolatot megállapítani az uniós jogi aktus és a Szerződések azon rendelkezése között, amely felhatalmazza az Uniót ezen aktus elfogadására. Hasonlóképpen, a jogalap megválasztásának olyan objektív elemeken kell alapulnia, amelyek bírósági felülvizsgálatra alkalmasak, ilyen elemnek számít többek között a jogi aktus célja és tartalma.

34 Így a nemzeti és nyelvi kisebbségekhez tartozó személyek jogai tiszteletben tartását biztosító, valamint az Unión belüli kulturális és nyelvi sokszínűséget támogató uniós jogi aktusra irányuló javaslat csak a Szerződések olyan rendelkezése alapján terjeszthető elő, amely felhatalmazza az Uniót arra, hogy elsődlegesen e területen és e célból járjon el. Márpedig ilyen rendelkezés nem létezik.

35 Egyrészt az Unió nem rendelkezik hatáskörrel a nemzeti kisebbségekhez tartozó személyek jogait illetően.

36 Másrészt az EUMSZ 167. cikk (1) és (4) bekezdése értelmében az Unió kizárólag támogatási, koordinálási és kiegészítési hatáskörökkel rendelkezik a kulturális sokszínűség támogatását illetően. E rendelkezés nem szolgálhat alapul olyan uniós jogi aktus elfogadásához, amelynek kizárólagos vagy elsődleges célja a kulturális sokszínűség.

37 E körülmények között a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a megtámadott ítélet 56. pontjában.

38 Románia arra a következtetésre jut, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítéletben elemzett jogalapok egyáltalán nem relevánsak a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat valódi célkitűzése szempontjából, ennélfogva azok egyike sem képezhet megfelelő jogalapot a Bíróság releváns ítélkezési gyakorlatára tekintettel.

39 Harmadsorban Románia úgy véli, hogy tekintettel arra, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, nem szükséges és nem is releváns megvizsgálni azt az érvelést, amelyet a Törvényszék a megtámadott ítélet 60–71. pontjában külön-külön a vitatott határozat 1. cikkének (2) bekezdésében említett kilenc jogi aktusra vonatkozó javaslat esetében követett. Románia ugyanakkor arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítéletnek az e pontokat tartalmazó része hibákat tartalmaz, és „példaként” említ bizonyos, a Törvényszék által e tekintetben elkövetett hibákat.

40 Románia ezzel összefüggésben lényegében azt állítja, hogy a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat szervezői által javasolt, a nyelvre, az oktatásra és a kultúrára vonatkozó intézkedéseket, a regionális politikára vonatkozó intézkedéseket, valamint a hontalanokra vonatkozó jogi aktusokat illetően a Törvényszék elmulasztotta figyelembe venni az e szervezők által szolgáltatott valamennyi kötelező és kiegészítő információt. Figyelembevételük alapján a Törvényszéknek arra a következtetésre kellett volna jutnia, hogy ezen intézkedések a Szerződésekben semmilyen alappal nem rendelkeznek.

41 A Bizottság és Magyarország azt állítja, hogy az első fellebbezési jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

42 Első jogalapjával Románia lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 43–72. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Bizottság jogosan vélhette úgy a vitatott határozatban, hogy a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában foglalt feltétel a jelen ügyben teljesült.

43 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja előírja, hogy a Bizottság az EPK-ra irányuló javaslatot nyilvántartásba veszi, amennyiben az „nem esik nyilvánvalóan a Bizottság azon hatáskörén kívül, hogy a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot nyújtson be.”

44 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően e nyilvántartásba vételi feltételt az EPK által követett, a 211/2011 rendelet (1) és (2) preambulumbekezdésében megfogalmazott, továbbá többek között a polgárok részvételének bátorítására és az Unió elérhetőbbé tételére irányuló céloknak megfelelően az EPK-ra irányuló javaslatot elbíráló Bizottságnak oly módon kell értelmeznie és alkalmaznia, hogy biztosítsa az európai polgári kezdeményezés könnyű elérhetőségét (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 12-i Anagnostakis kontra Bizottság ítélet, C-589/15 P, EU:C:2017:663, 49. pont; 2019. március 7-i Izsák és Dabis kontra Bizottság ítélet, C-420/16 P, EU:C:2019:177, 53. pont).

45 Következésképpen a Bizottság a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján csak akkor utasíthatja el az EPK-ra irányuló javaslat nyilvántartásba vételét, ha e javaslat – tekintettel a szervezők által az e rendelet II. melléklete alapján nyújtott kötelező vagy adott esetben kiegészítő információkból következő tárgyára és céljaira – nyilvánvalóan kívül esik a Bizottság azon hatáskörén, hogy a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot nyújtson be (2017. szeptember 12-i Anagnostakis kontra Bizottság ítélet, C-589/15 P, EU:C:2017:663, 50. pont; 2019. március 7-i Izsák és Dabis kontra Bizottság ítélet, C-420/16 P, EU:C:2019:177, 54. pont).

46 Ezenkívül az ítélkezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában előírt nyilvántartásba vételi feltétel tiszteletben tartásának értékelése céljából a Bizottságnak annak megvizsgálására kell szorítkoznia, hogy objektív szempontból valamely EPK-ra irányuló javaslatban javasolt, absztrakt szinten tervezett intézkedéseket el lehet-e fogadni a Szerződések alapján (lásd ebben az értelemben: 2019. március 7-i Izsák és Dabis kontra Bizottság ítélet, C-420/16 P, EU:C:2019:177, 62. pont).

47 Ebből következik, hogy mivel az EPK szervezői által szolgáltatott kötelező és adott esetben kiegészítő információkra tekintettel végzett első vizsgálat alapján nem bizonyított, hogy az EPK-ra irányuló javaslat nyilvánvalóan kívül esik a Bizottság e hatáskörén, ezen intézmény feladata e javaslat nyilvántartásba vétele, feltéve hogy a 211/2011 rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében meghatározott egyéb feltételek teljesülnek.

48 Elsősorban Románia azon érveit illetően, amelyek a Törvényszék által a megtámadott ítélet 47. pontjában tett megállapítás vitatására irányulnak, emlékeztetni kell arra, hogy többek között a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és 169. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a megsemmisíteni kért határozat vitatott részeit, valamint az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket. A Bíróság e tekintetben több alkalommal kimondta, hogy a fellebbezés elfogadhatatlan, amennyiben anélkül, hogy akár egyetlen olyan érvet is tartalmazna, amely kifejezetten azonosítja a Törvényszék ítéletében fellelhető téves jogalkalmazást, e bíróság előtt már előterjesztett jogalapok és érvek megismétlésére szorítkozik, ideértve az olyan tényeken alapuló jogalapokat és érveket, amelyeket a Törvényszék kifejezetten elutasított. Az ilyen fellebbezés ugyanis valójában csak a Törvényszékhez benyújtott kereset újbóli megvizsgálását kívánja elérni, ami nem tartozik a fellebbezés alapján eljáró Bíróság hatáskörébe (lásd többek között: 2017. június 15-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-279/16 P, nem tették közzé, EU:C:2017:461, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 Ebből következik, hogy Romániának a megtámadott ítélet 47. pontjára vonatkozó érvét mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant el kell utasítani, mivel Románia ezen érvet semmilyen módon nem támasztja alá, és a Törvényszékhez benyújtott keresetlevelére való hivatkozásra szorítkozik.

50 Másodsorban Románia lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 51–56. pontjában az EUSZ 2. cikkben meghatározott uniós értékeket az Unió hatáskörébe tartozó konkrét tevékenységgel vagy célkitűzéssel tette egyenlővé, és ily módon lehetővé tette a Bizottság számára azt, hogy olyan jogi aktusokat nyújtson be, amelyek elsődleges célja a nemzeti és nyelvi kisebbségekhez tartozó személyek jogainak védelme, valamint az Unió nyelvi és nyelvi sokszínűségének támogatása.

51 A megtámadott ítélet ezen pontjai az ezen ítélet 47. és 50. pontjában szereplő, a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat és annak mellékletében szereplő uniós jogi aktusok által követett célkitűzések kifejtését követik.

52 Közelebbről, a Törvényszék a megtámadott ítélet 51. pontjában emlékeztetett arra, hogy az EUSZ 2. cikk értelmében a kisebbségek jogainak tiszteletben tartása egyike azon értékeknek, amelyeken az Unió alapul, és hogy az EUSZ 3. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése szerint az Unió tiszteletben tartja saját kulturális és nyelvi sokféleségét, valamint a megtámadott ítélet 52. pontjában arra, hogy – különösen a kulturális sokszínűség támogatását illetően – az EUMSZ 167. cikkének (4) bekezdése kimondja, hogy az Unió a Szerződések egyéb rendelkezései alá tartozó tevékenysége során, különösen kultúrái sokszínűségének tiszteletben tartása és támogatása érdekében, figyelembe veszi a kulturális szempontokat.

53 A Törvényszék a megtámadott ítélet 53. pontjában megállapította, hogy ebből azonban, nem az következik, hogy a vitatott határozattal a Bizottság általános jogalkotási hatáskört ismert volna el az Unió számára a nemzeti kisebbségekhez tartozó személyek jogainak védelme területén, csupán az, hogy e kisebbségek jogainak tiszteletben tartását és a kulturális és nyelvi sokszínűség támogatását, mint az Unió értékeit és célkitűzéseit, figyelembe kell venni az Uniónak a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat által érintett területeken való fellépése címén.

54 A megtámadott ítélet 54–56. pontjában a Törvényszék azt is megjegyezte, hogy Románia nem vonta kétségbe az Unió arra vonatkozó hatáskörét, hogy a vitatott határozat 1. cikkének (2) bekezdésében felsorolt jogi aktusokkal érintett konkrét szabályozási területeken jogi aktusokat fogadjon el az EU-Szerződés releváns rendelkezései célkitűzéseinek megvalósítása céljából. Úgy ítélte meg, hogy következésképpen főszabály szerint semmi sem akadályozta meg a Bizottságot abban, hogy olyan jogi aktusokra vonatkozó javaslatot nyújtson be, amelyek arra irányulnak, hogy kiegészítsék az Unió fellépését a hatásköre alá tartozó területeken az EUSZ 2. cikkben kimondott értékek, valamint az Uniónak az EUSZ 3. cikk (3) bekezdés negyedik albekezdésében kimondott kulturális és nyelvi sokszínűsége tiszteletben tartásának biztosítása céljából.

55 Ezáltal Románia állításával ellentétben a Törvényszék nem tette egyenlővé az Unió alapját képező értékeket az Unió azon konkrét célkitűzéseivel, amelyek lehetővé teszik az Unió számára jogi aktusok elfogadását, és nem terjesztette ki az Unió hatáskörét olyan mértékben, hogy az Unió jogalap nélkül is elfogadhatna jogi aktusokat az Unió értékei tiszteletben tartásának biztosítása érdekében. Ezzel szemben a Törvényszék úgy ítélte meg, anélkül hogy e tekintetben tévesen alkalmazta volna a jogot, hogy az uniós jogi aktusok – amennyiben érvényes jogalapra támaszkodnak – az Unió értékeinek, így a kisebbségek jogainak, valamint a kulturális és nyelvi sokszínűségnek a tiszteletben tartására is irányulhatnak.

56 Egyébiránt hangsúlyozni kell, hogy a jelen ítélet 46. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel ezen első vizsgálat nem érinti azon jogi aktus jogalapjának vizsgálatát, amelyet adott esetben valamely EPK nyomán és a Bizottság javaslata alapján fogadtak el.

57 Harmadsorban, amennyiben Románia az első jogalapja keretében általánosságban arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet 60–71. pontjában a vitatott határozat 1. cikkének (2) bekezdésében említett kilenc jogi aktusra vonatkozó javaslat Törvényszék által végzett vizsgálata téves, miközben arra szorítkozik, hogy példaként vitassa a Törvényszék egyes értékeléseit, és megismételje az e bíróság előtt már előadott érveit, az ilyen érvelés nem felel meg a jelen ítélet 48. pontjában említett elfogadhatósági követelményeknek, különösen mivel ily módon valójában ezen érvek egyszerű újbóli vizsgálatára irányul.

58 Ezen érvelést tehát mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

59 A fentiekre tekintettel az első fellebbezési jogalapot mint részben elfogadhatatlant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani.

Az EUMSZ 296. cikk második bekezdésének megsértésére alapított, második jogalapról

A felek érvei

60 Második jogalapjával Románia lényegében arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a Bizottságot terhelő indokolási kötelezettséget illetően tévesen értelmezte az EUMSZ 296. cikk második bekezdését.

61 E tekintetben elsősorban azt kifogásolja, hogy a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a Bíróság és a Törvényszék azon ítélkezési gyakorlata, amely szerint az indokolási kötelezettség tiszteletben tartása még alapvetőbb jelleget ölt akkor, ha az uniós intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, a jelen ügyben nem alkalmazható.

62 A Törvényszék tévesen ítélte meg úgy, hogy a Bizottság nem rendelkezik széles mérlegelési jogkörrel az EPK-ra irányuló javaslat nyilvántartásba vétele tekintetében. Románia szerint mindenesetre a Bizottság kizárólag az EPK könnyű elérhetőségének biztosítása érdekében nem vehet nyilvántartásba olyan javaslatokat, amelyek nem tartják tiszteletben a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének a)–d) pontjában előírt feltételeket. Hangsúlyozza továbbá, hogy az EPK-ra irányuló javaslat nyilvántartásba vételére vonatkozó bizottsági határozat végleges határozatnak minősül, és a Bizottság ennélfogva nem szorítkozhat az EPK-ra irányuló javaslat tisztán formális vizsgálatára.

63 Másodsorban a Törvényszék tévesen állapította meg a megtámadott ítélet 88. pontjában, hogy a Bizottság szorítkozhatott azon területek általános jellegű bemutatására, amelyeken uniós jogi aktusok fogadhatók el, anélkül hogy kiemelte volna azt a körülményt, hogy azok az intézkedések, amelyekre a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat utal, a nemzeti és nyelvi kisebbségekhez tartozó személyek védelmének növelését, valamint az Unió kulturális és nyelvi sokszínűségének támogatását célozzák.

64 Márpedig az ilyen indokolás nem elegendő ahhoz, hogy lehetővé tegye az érintett számára annak meghatározását, hogy a szóban forgó határozat megalapozott-e, vagy adott esetben az érvényességének vitatását lehetővé tevő hibában szenved. Az ilyen indokolás elégtelensége a jelen

ügyben különösen problémás, tekintettel arra, hogy a vitatott határozat érzékelhetően eltér a korábban hozott határozattól, azaz a jelen ítélet 8. pontjában említett C(2013) 5969 final határozattól, ideértve a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat részleges nyilvántartásba vételének lehetősége tekintetében.

65 Románia szerint ebből az következik, hogy a Törvényszék tévesen ítélte meg úgy, hogy tiszteletben tartották az indokolási kötelezettséget, mivel a Bizottság nem ismertette azon jogi megfontolásokat, amelyek a vitatott határozat rendszere szempontjából alapvető fontosságúak, továbbá alapvetően módosította álláspontját, anélkül hogy pontosította volna azon fejleményeket, amelyek igazolhatták az ilyen módosítást.

66 A Bizottság és Magyarország azt állítja, hogy a második fellebbezési jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

67 Az EUMSZ 296. cikkből eredő indokolási kötelezettségre vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlat szerint az indokolásnak igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus természetéhez, és világosan és egyértelműen ki kell fejtenie a jogi aktust megalkotó intézmény érvelését úgy, hogy az érintettek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, és a bíróság felülvizsgálatot gyakorolhasson (2017. szeptember 12-i Anagnostakis kontra Bizottság ítélet, C-589/15 P, EU:C:2017:663, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

68 Amint az az állandó ítélkezési gyakorlatból ugyancsak kitűnik, az indokolás követelményét az ügy körülményeire figyelemmel kell értékelni. Nem követelmény az indokolással szemben, hogy a releváns tény- és jogkérdések minden részletére kitérjen, amennyiben nem csupán ezen aktus szövege, hanem egyben kontextusa, valamint a tárgyra vonatkozó jogszabályok összessége alapján döntendő el az a kérdés, hogy az indokolás megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek (2017. szeptember 12-i Anagnostakis kontra Bizottság ítélet, C-589/15 P, EU:C:2017:663, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 Románia elsősorban úgy véli, hogy a Törvényszék tévesen határozta meg a Bizottságot terhelő indokolási kötelezettség terjedelmét annak megállapításával, hogy ezen intézmény nem rendelkezett a többek között az 1991. november 21-i Technische Universität München ítéletből (C-269/90, EU:C:1991:438, 14. pont) eredő ítélkezési gyakorlat értelmében vett széles mérlegelési jogkörrel az EPK-ra irányuló javaslatnak a 211/2011 rendelet 4. cikkének (2) bekezdése alapján történő nyilvántartásba vétele tekintetében.

70 E tekintetben a megtámadott ítélet 84. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a Bizottság nem rendelkezik széles mérlegelési jogkörrel valamely EPK-ra irányuló javaslat nyilvántartásba vétele tekintetében, mivel a 211/2011 rendelet 4. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy a Bizottság „nyilvántartásba veszi” az ilyen EPK-ra irányuló javaslatot, ha az e rendelet 4. cikke (2) bekezdésének a)–d) pontjában foglalt feltételek teljesülnek, azaz egyebek mellett akkor, ha az EPK-ra irányuló javaslat nem esik nyilvánvalóan kívül a Bizottság azon hatáskörén, hogy a Szerződések végrehajtása céljából uniós jogi aktusra irányuló javaslatot nyújtson be. Megfordítva, ha egy első vizsgálatot követően nyilvánvaló, hogy ezen utóbbi feltétel nem teljesül, a Bizottság „elutasítja” az EPK-ra irányuló javaslat nyilvántartásba vételét, amint azt a 211/2011 rendelet 4. cikke (3) bekezdésének első albekezdése kimondja.

71 Ezáltal a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot. A kijelentő mód jelen idő alkalmazása ugyanis a 211/2011 rendelet 4. cikkének (2) és (3) bekezdésében, valamint a nyilvántartásba vételi feltételek e (2) bekezdés a)–d) pontjában történő felsorolása azt mutatja, hogy a Bizottság nem rendelkezik széles mérlegelési jogkörrel valamely EPK-ra irányuló javaslat nyilvántartásba vételét illetően, hanem ellenkezőleg, köteles e nyilvántartásba vételt elvégezni, amennyiben e javaslat megfelel valamennyi feltételeknek.

72 Mivel e megfontolás önmagában alkalmas a Törvényszék által a Bizottság széles mérlegelési jogkörének hiányára vonatkozóan levont következtetés igazolására, nem szükséges megvizsgálni a Románia által a jelen ítélet 62. pontjában kifejtett érvelést, amely lényegében a megtámadott ítélet 85. pontjában ugyanezen következtetés alátámasztására kifejtett indok vitatására irányul. Ugyanis, még ha feltételezzük is, hogy ezen érvelés megalapozott, az nem vezethet a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

73 Másodsorban Románia azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 88. pontjában úgy ítélte meg, hogy nem ellentétes az indokolási kötelezettséggel az, hogy a Bizottság azon területek „általános jellegű bemutatására szorítkozik”, amelyeken uniós jogi aktusok fogadhatók el.

74 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet e pontjában a Törvényszék lényegében úgy ítélte meg, hogy a Bizottság eleget tesz az őt terhelő indokolási kötelezettségnek azzal, hogy általános jelleggel bemutatja azon területeket, amelyeken uniós jogi aktusok fogadhatók el, és amelyek megfelelnek azon területeknek, amelyeken az EPK szervezői jogi aktusok előterjesztését kérik.

75 Márpedig egyrészt, ellentétben azzal, amit Románia állítani látszik, az ilyen indokolásból kitűnhetnek azon indokok, amelyek miatt a Bizottság úgy véli, hogy a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat azon hatáskörébe tartozhat, amely alapján uniós jogi aktusra irányuló javaslatot terjeszthet elő.

76 Másrészt az EPK-ra irányuló javaslat nyilvántartásba vételének szakaszában a Bizottságnak nem feladata megvizsgálni, hogy minden hivatkozott tény bizonyítékát csatolták-e, sem azt, hogy a javaslat, valamint a javasolt intézkedések alapjául szolgáló indokolás elegendő-e. A Bizottságnak a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában előírt nyilvántartásba vételi feltétel tiszteletben tartásának értékelése céljából annak megvizsgálására kell szorítkoznia, hogy objektív szempontból az absztrakt szinten javasolt intézkedéseket el lehet-e fogadni a Szerződések alapján (lásd ebben az értelemben: 2019. március 7-i Izsák és Dabis kontra Bizottság ítélet, C-420/16 P, EU:C:2019:177, 62. pont).

77 Így a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor lényegében úgy ítélte meg, hogy a vitatott határozat indokolása e tekintetben nem elégtelen.

78 Egyébiránt a jelen ítélet 67. és 68. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatból eredő indokolási követelményekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a vitatott határozat indokolása nyilvánvalóan lehetővé tette Románia számára azon indokok megismerését, amelyek alapján a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó EPK-ra irányuló javaslat és különösen az e határozat 1. cikkének (2) bekezdésében említett, jogi aktusokra irányuló javaslatok nem esnek nyilvánvalóan a hatáskörén kívül, és amint az a megtámadott ítéletből kitűnik, lehetővé tette az uniós bíróság számára az említett határozat felülvizsgálatát.

79 A fentiekre tekintettel a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Törvényszék által az eljárás szóbeli szakaszában elkövetett eljárási szabálytalanságokra alapított, harmadik jogalapról

A felek érvei

80 Harmadik jogalapjával Románia azt állítja, hogy a Törvényszék több eljárási szabálytalanságot követett el, többek között az eljárás szóbeli szakasza során.

81 Emlékeztetve a Törvényszék előtti eljárás lefolytatására, és különösen a Törvényszék előtt e tagállam kérésére tartott tárgyalásra, e tagállam többek között a tárgyalásra készített jelentés tárgyát képező konkrét kérdésekre, valamint a Törvényszék által előírt pervezető intézkedésekre hivatkozik. Románia azt is jelzi, hogy a tárgyaláson folytatott viták – ideértve az e tárgyaláson közvetlenül a Törvényszék által feltett kérdéseket is – a keresetnek csak az elfogadhatóságával, valamint a támogató nyilatkozatok összegyűjtésére, ellenőrzésére és hitelesítésére, illetve az EPK-ra irányuló javaslat Bizottsághoz történő benyújtására vonatkozó folyamat állásával kapcsolatos szempontjait érintették.

82 Következésképpen Románia szerint a 2019. március 7-i Izsák és Dabis kontra Bizottság ítélet (C-420/16 P, EU:C:2019:177) relevanciájának kérdése kivételével, amelyet az eljárás írásbeli és szóbeli szakasza során tárgyaltak, a felek ez utóbbi szakaszban nem vitattak meg kontradiktórius módon a kereset érdemét érintő számos olyan szempontot, amelyeken a megtámadott ítélet alapul. Márpedig e szakasznak az ügy lényeges kérdéseinek tisztázására és megvitatására kell szolgálnia az ügy eldöntése céljából. Jóllehet a Törvényszék a jelen ügyben úgy döntött, hogy megnyitja az említett szakaszt, azáltal, hogy megszüntette az ugyanazon szakasz vezetéséhez kapcsolódó eljárási garanciákat, kiüresítette azt tartalmától.

83 A Bizottság és Magyarország azt állítja, hogy a harmadik fellebbezési jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

84 Harmadik jogalapjával Románia lényegében azt állítja, hogy a megtámadott ítélet alapjául szolgáló lényeges kérdések az eljárás szóbeli szakasza során nem képezték kontradiktórius vita tárgyát.

85 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a kontradiktórius eljárás elve főszabályként magában foglalja az eljárásban részt vevő felek jogát arra, hogy hogy állást foglalhassanak valamely bírósági határozat alapját képező tényállási elemekről és dokumentumokról, valamint megvitathassák a bíróság előtt előterjesztett bizonyítékokat és észrevételeket, és a bíróság által hivatalból felhozott jogi természetű jogalapokat, amelyekre a határozatát alapítani szándékozik. A tisztességes eljáráshoz való joghoz kapcsolódó követelmények betartása érdekében ugyanis fontos, hogy a felek kontradiktórius eljárás keretében mind az olyan ténybeli elemeket, mind pedig az olyan jogi elemeket megvitathassák, amelyek az eljárás kimenete szempontjából meghatározók (lásd ebben az értelemben: 2009. december 2-i Bizottság kontra Írország és társai ítélet, C-89/08 P, EU:C:2009:742, 52. és 56. pont).

86 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a megtámadott ítéletben a Törvényszék kizárólag a Románia által felhozott azon jogalapokról határozott, amelyeket a felek kontradiktórius eljárás keretében megvitathattak a Törvényszék előtti eljárás írásbeli és szóbeli szakaszában. Nem róható fel tehát a Törvényszéknek az, hogy figyelmen kívül hagyta volna a kontradiktórius eljárás elvét, amennyiben nem tett fel konkrét kérdéseket valamennyi felhozott érvre vonatkozóan.

87 Egyébiránt Románia egyetlen olyan, az eljárás kimenetele szempontjából lényeges elemet sem jelölt meg, amelyről ne szerzett volna tudomást, és amellyel kapcsolatban ne tudott volna állást foglalni a Törvényszék előtti eljárás akár írásbeli, akár szóbeli szakaszában.

88 A fentiekre tekintettel a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

89 Mivel a Bíróság a fellebbező által előterjesztett egyik jogalapnak sem adott helyt, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

90 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

91 Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

92 Romániát, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

93 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (4) bekezdése szerint, ha nem az elsőfokú eljárásban beavatkozó fél terjesztette elő a fellebbezést, az elsőfokú eljárásban beavatkozó felet csak akkor lehet a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére kötelezni, ha részt vett a Bíróság előtti eljárás írásbeli vagy szóbeli szakaszában. Ha e fél részt vesz az eljárásban, a Bíróság dönthet úgy, hogy e fél maga viseli saját költségeit.

94 Mivel Magyarország részt vett a Bíróság előtti eljárásban, a jelen ügy körülményei között úgy kell határozni, hogy Magyarország maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság Romániát kötelezi a saját költségein felül az Európai Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

3) Magyarország maga viseli saját költségeit.

Aláírások